

[Poul Thomsen.]

arbejder, men derimod efter licitation. Det vil imidlertid være nødvendigt eller naturligt at tage hensyn til, at f. eks. Hedeselskabet og klitvæsenet foretager en hel del plantningsarbejder, som giver beskæftigelse, og det ville være urimeligt at udelukke disse to institutioner ved en licitationstvang; det er uvildige instanser, og derfor vil det være rimeligt, at de kan få arbejderne uden licitation, og hensigten har jo været at sikre den billigste arbejdsform og kontrollen med, at det nu også bliver den billigste arbejdsform.

Må jeg i denne forbindelse minde om, at der i det høje ting ligger et forslag til lov om tilskud til de offentlige veje, fremsat af den højtærede trafikminister den 5. december. Deri åbnes der mulighed for af vejfondens midler at sætte anlægsarbejder i gang på biveje og offentlige bygader, netop med bekæmpelse af arbejdsløsheden som særligt formål. Her vil det vel være rigtigt, om man lader licitationsbestemmelserne stå ved magt, også fordi der i licitationsbestemmelserne ligger en mulighed for, at nye entreprenører kan komme med ind i arbejdet, medens det ellers vil være naturligt at henvende sig til de gamle anerkendte firmaer, når man vil have et arbejde udført i regning.

Når man i det foreliggende lovforslag foreslår, at 1. punktum i lovens § 6, stk. 3, skal udgå, skyldes det, at man har en vis erfaring for, at arbejdere, som har f. eks. 70 eller 80 dages arbejdsløshed, kvier sig ved at tage nogle få dages arbejde på det normale arbejdsmarked ud fra den betragtning, at de derved diskvalificerer sig til beskæftigelsesarbejder.

Det ærede medlem hr. Peter Ravn fremsatte den betragtning, at hvis der er arbejde af fast karakter at få, vil arbejderne aldrig foretrække beskæftigelsesarbejde. Heri er jeg fuldstændig enig; men det, vi er bange for, er, at arbejderne, hvis der er tale om 2, 3, 4, 5 dages arbejde, siger: det arbejde vil jeg ikke tage, for derved diskvalificerer jeg mig til at gå ind i beskæftigelsesarbejderne.

Det er muligt, vi i udvalget kan forhandle om spørgsmålet om de 100 dage; derimod tror jeg, det ville være vanskeligt at gennemføre en lykkelig løsning, hvis man

vil bibeholde kravet om, at der skal være gået 14 dage fra det sidste stykke arbejdes ophør. Der vil altså kunne komme vilkårligheder ind, som jeg mener det må være arbejdsanvisningskontorenes opgave at forhindre. Vi synes jo ligesom det ærede medlem hr. Peter Ravn, at det er rigtigt at skaffe arbejde til folk og at få dem i arbejde så hurtigt som muligt. Som jeg nævnede det for lidt siden, udgør de arbejdere, der har en ledighed på mellem 50 og 100 dage, ikke noget stort tal. Det drejer sig om ca. 9 pct., og det er netop disse 9 pct., som vi meget nødig vil have skal gå ud i den lange arbejdsløshed; vi vil gerne have, at de hurtigst muligt kommer ind i arbejdsbilledet.

Jeg er den højtærede arbejds- og boligminister taknemlig for den meget, meget fyldige redegørelse, han kom med her, også taknemlig for de tanker, som blev fremsat. Jeg vil med det samme sige, at vi fra vor side vil møde med den samme beredvillighed, som den højtærede minister har mødt os med med hensyn til at tage det af os fremsatte forslag med ind i overvejelserne. Jeg håber, vi derefter ved et godt samarbejde inden for det udvalg, som formentlig bliver nedsat, må kunne nå til et resultat i retning af en revision af denne lov, som jo har betydning for mange mennesker både beskæftigelsesmæssigt og socialt.

Morten Larsen: Fra det radikale venstres side ser vi med megen velvilje på det foreliggende lovforslag. Når vi alligevel måske ikke tillægger forslaget den samme betydning, som forslagsstillerne tilsyneladende gør det, så er det, fordi vi har samme opfattelse som den højtærede minister, at det, man ønsker at opnå igennem lovforslaget, allerede praktiseres. For os er det ganske naturligt, at der, ikke mindst når det drejer sig om de mindre arbejder i kommunerne, gives plads for folk, der er vant til at beskæftige sig med det foreliggende arbejde, selv om de ikke opfylder alle lovens betingelser; praksis har jo vist, at det har kunnet lade sig ordne rent administrativt. Alligevel skal vi gerne tilsige vor medvirken til at få den side af sagen lovfæstet.

Jeg er mere betænkelig ved lovforslagets § 1, punkt 2, hvor det ordret siges:

„Arbejder, der iværksættes i henhold